

O Pilníku, Svidříku, Vénovi a Hedvice - Dobeš, Pavel

Hmi C D7 G Hmi C D7 G

- Hmi C D7 G
1. Pilník je zastrčená pohraniční víska,
Hmi C D7 G
v té vísce žije vdovec Vokatý,
Hmi C D7 G
z Pilníka do Svidříka vlak jen jednou píská
Hmi C D7 G Hmi C D7 G
a ve Svidříku žijou ňáci Bohatí.
 2. Bohatství Bohatých je v tom, že mají Věnu,
a vdovec Vokatý má dceru Hedviku,
Věna v ní poznal jednoduchou ženu
a jezdil za ní vlakem do Pilníku.
 3. Každíčkou sobotu, za sucha i deště,
v zimě i v létě stála u trati,
lámal ji řečmi o společné cestě,
která se před nimi v dálce klikatí.
 4. Co bílých lodí oceány kříží,
co ptáků lítá na svých křídlech oblohou,
a naše cesty do těch dálek aspoň míří,
když už tam nahoru za nimi nemohou.
 5. Když chlapec odjel, měla v hlavě balet,
myšlenky šťastně skotačily za Věnou
po všech těch vzdušných zámčích z levných karet,
musela si je vázat mašlí červenou.
 6. Hedvice bylo nadosmrti nanic,
když Věnu sesbírali ráno po poli,
nějak se zamontoval do přechodu hranic
a v noci byla šťára v celém okolí.
 7. Šetření skončilo, a jí, jako ňáký dámě,
projevil účast starší seladon,
přidržel dveře a nabídl jí rámě,
úředník z okresního města Ypsilon.
 8. 'Děkuji, nechci,' řekla, 'cožpak city kradu,
cožpak jsme nebyli šťastní a bohatí,
vevnitř v mé hlavě, tam úplně vzadu
žádná zvláštní cesta už se neklikatí.'
 9. 'Vím, že z těch lodí, o kterých všichni sníme,
nikdy žádná pro nás neplula přes oceán,
byla jsem ráda za všechny šťastné chvíle,
chcete-li, u přepážky vám je odevzdám.'
 10. Nechce se vždycky jen smát anebo brečet,
nedá se vždycky všemu rozumět,
co po vodě v moři, to je po lidských řečech,
v srdci to hoří a už nehřeje ...